

anden, og det er beklageligt i mange Henseender. Det er for det Første drøit for den ærede Minister, og jeg tvivler ikke paa, at han er hjertelig fjed af denne Sag. Det er endvidere drøit for Rigsdagen og særlig for Folkethinget, forsaavidt det har havt den største Byrde at bære i denne Sag, og da navnlig atter for de stakkels Medlemmer, hvem det paalægges at anvende Tid og Fuld paa i Udvalgene at bearbejde dette uhyre omfattende og alt Andet end interessante Stof. Det forundrer mig derfor slet ikke, hvis det er sandt, hvad man siger, at der denne Gang skal være en Sammensværgelse om, at de Medlemmer, som nu tildeels to Gange have siddet i Udvalg om disse Lønningslove, og som — kunde jeg næsten sige — have spildt deres Tid, ville ikke mere derind, ialfald ikke med det Gode. Det er dernæst uheldigt for Statskassen, forsaavidt der ialfald ved nogle af disse Love er Tale om Reductioner og Besparelser, og jeg skal som Exempel henvise til Sædtillæggets Afløsning med et Gjennemsnitsvederlag. Sædtillægget er nemlig nu paa 4de Mar Maximum, og hvis det altsaa for 1 eller 2 Mar siden var blevet afløst med et Gjennemsnitsvederlag, vilde det have været en ganske heldig Operation for Statskassen. I næste Finantsaar vil Sædtillægget derimod efter al menneskelig Sandsynlighed kun blive Halvdelen af, hvad det nu er, idet Capitelstarten vil blive meget lavere, end den i en Række af Aar har været, og hvis det nu til næste Finantsaar lykkes at faae Sædtillægget afløst, vil det netop være sleet paa et saadant Tidspunkt, at Foranstaltningen ialfald i den første Tid vil være til Tab for Statskassen. Endelig maa det vel ogsaa være tilladt at sige, at det er ubilligt, i høt Grad ubilligt, ialfald mod mange Embedsmænd, at Sagerne saaledes trækkes ud; jeg mener naturligvis de Embedsmænd, i hvis Stilling der tilfigtes en Forbedring ved et eller andet af disse Forslag. Jeg kunde nævne flere Exempler derpaa, men jeg skal indskrænke mig til at henvise til de stakkels Telegraphister. Vi have i forrige Samling gennem Finantsloven forbedret Telegraphdirecteurens Lønning, men i Telegraphisternes

Lønning have vi ingen eller saagodt som ingen Forbedring indført. De faae altid, naar de komme med deres efter min Mening fuldstændig berettigede Klager, det Svar: I maa vente, indtil Lønningsloven bliver færdig. Naar man saaledes trækker Sagens Afgjørelse ud det ene Aar efter det andet, saa gjæffer man dem og er høit ubillig imod dem. Er det saaledes, seet fra alle Sider, meget uheldigt, at denne Sag vedbliver at gaae over fra Session til Session, ligger det ogsaa nær at spørge om: Hvis er Skylden? Jeg skal forsøge at give nogle Bidrag til Besvarelsen deraf. I den første Samling, der er Tale om, var naturligvis det bekjendte Forslag om en parlamentarisk Undersøgelsescommission den Klippe, hvorpaa disse Loves videre Fremme strandede. I den anden Samling ligger Skylden vistnok paa flere Steder, og jeg skal gjerne erkjende, at den for en Deel ligger i det ligesaa bekjendte Forslag om Selvpensionering, deels fordi dette Forslag jo optog en betydelig Deel af Udvalgets Arbejdstid, og deels fordi det bragte en ikke ringe Usikkerhed ind i hele Stillingen, navnlig i det Forhold, hvori man vilde stille sig til de enkelte Lønninger, idet nemlig nogle Medlemmer, hvis det Forslag blev vedtaget, vilde forsøge alle Lønninger, medens andre Medlemmer, hvis det ikke vedtoges, vilde nedsette mange Lønninger. For en Deel laa Skylden maaskee i Omstændigheder, som jeg ikke her har Ret til offentlig at omtale, men derimod tør jeg sige, at for en Deel laa den hos den ærede Minister selv. Jeg fremfører den Anse mod den høitærede Minister, at han i forrige Samling ikke var ivrig nok for at faae denne Sag fremmet, og jeg skal nævne et bestemt Støttestøt for denne Anse. Det fremgaaer af Rigsdagstidenden i Anledning af en Forespørgsel, som kom fra et æret Medlem for Præsto Amt (Frolund), at 2 Betænkninger fra Lønningsudvalget bleve sendte til Finantsministeren den 22de og den 25de Januar med den Beggjæring, at han vilde conferere med Udvalget derom. Det er jo en Beggjæring, som ellers ingen Minister afflaaer, naar den rettes til ham fra et Udvalg, men — den høitærede Minister kom ikke. Det